Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 599 van 4 september 2026
in de zaak RvV X en RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). (Zaak RvV X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). (Zaak RvV X)

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota’s met opmerkingen en het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 31 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS , die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 maart 2022 betreedt verzoekende partij naar eigen zeggen het Belgisch grondgebied. Eerder kon zij het Schengengrondgebied betreden door middel van een visum type C dat zij kon verkrijgen vanwege de Nederlandse autoriteiten en dat geldig was van 21 maart 2022 tot en met 26 april 2022.

1.2 Op 23 mei 2022 dient de vader van verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de bepalingen van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Dit verzoek wordt op 23 juni 2022 ongegrond verklaard en er wordt aan de gezinsleden het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dienen verzoekende partij en haar familie een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt echter op 15 maart 2023 verworpen door de Raad.

1.3 Op 27 mei 2024 dienen verzoekende partij en haar gezinsleden een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 januari 2025 besluit het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoekende partij. Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij opnieuw beroep aan. Op 8 augustus 2025 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

1.4 Op 27 augustus 2025 wordt besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.5 Op 22 september 2025 dienen verzoekende partij en haar gezinsleden een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 23 maart 2026 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze beslissingen dient verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6 Op 27 augustus 2026 wordt verzoekende partij gehoord.

1.7 Op 27 augustus 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit betreft de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ […] op 27.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer
naam: [S.]
voornaam: [A.A.]
geboortedatum: […] 2004
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene beschikt over een Surinaams paspoort […] geldig van 24.10.2025 tot 24.10.2035. Hij is niet in het bezit van een geldig visum noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kwam als minderjarige met zijn vader, moeder en minderjarige zus de Schengenzone binnen op 24.03.2022 via de luchthaven van Amsterdam Schiphol en dit door middel van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke post in Paramaribo, geldig van 21.03.2022 tot 26.04.2022. Hij verklaarde in het Rijk te zijn aangekomen op 29.03.2022. Betrokkene is aldus niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum type C.

In het dossier van betrokkene bevindt zich een aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 23.05.2022 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend in naam van de vader van betrokkene. Deze aanvraag werd op 23.06.2022 ongegrond verklaard, nadat uit een grondig onderzoek door de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken was gebleken dat de vader niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De weigeringsbeslissing werd afgeleverd met een bevel (één bevel voor de vader van betrokkene en één bevel voor de moeder van betrokkene, betrokkene zelf en zijn minderjarige zus) om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, betekend op 23.11.2022. Op 23.12.2022 werd vervolgens een beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing. Dit beroep werd op 15.03.2023 door de RvV verworpen.

Aangezien betrokkene ten tijde van deze aanvraag minderjarig was, kon zijn situatie worden gekoppeld aan die van zijn vader. Betrokkene is inmiddels echter meerderjarig, zodat hij zich niet langer kan beroepen op de medische situatie van zijn vader om een eigen verblijfsrechtelijke aanspraak te staven.

Bovendien bevat het administratief dossier geen elementen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de vader sinds de beslissing van 23.06.2022 dermate is gewijzigd dat hieruit alsnog een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zou voortvloeien. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een persoonlijk en actueel belang heeft om zich op de medische situatie van zijn vader te beroepen in het kader van zijn eigen verblijfsrechtelijke situatie.

Betrokkene diende op 27.05.2024, samen met zijn ouders en minderjarige zus, een verzoek om internationale bescherming in. Op het ogenblik van deze aanvraag was betrokkene reeds meerderjarig. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen nam op 24.01.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23.02.2025 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 08.08.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 27.08.2025 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven van 02.09.2025.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene samen met zijn ouders en minderjarige zus op 22.09.2025 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd evenwel onontvankelijk verklaard op 23.03.2026 waarbij aan betrokkene en diens ouders een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen afgeleverd werd, betekend op 25.03.2026.

Betrokkene geeft in het hoorrecht d.d. 27.08.2026 geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart dat zijn ouders hem in maart 2022 – toen hij nog minderjarig was – naar België brachten, dat hij heden ten dage afhankelijk is van zijn ouders en gaat waar zij gaan. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon die in staat geacht zou moeten worden om voor zichzelf in te staan. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Wat het aangevoerde gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk benadrukt dat het EVRM als zodanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen, er te verblijven of er een bepaald verblijfsstatuut te verkrijgen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko t. Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj t. Zwitserland, § 27). Staten behouden dan ook het recht om de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te reguleren.

Uit het administratief dossier blijkt, nogmaals, dat niet alleen betrokkene, maar ook zijn ouders onregelmatig op het grondgebied verblijven en niet beschikken over enig verblijfsrecht in België. Op het gehele gezin rust bijgevolg de verplichting om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat de gezinsleden onderworpen zouden zijn aan uiteenlopende verblijfsrechtelijke statuten die een gezamenlijke terugkeer onmogelijk maken. Integendeel, nu alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten, kunnen zij hun vertrek gezamenlijk organiseren en samen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij kunnen zich daartoe aanmelden bij de bevoegde instanties teneinde hun terugkeer te regelen, dan wel op eigen initiatief de nodige stappen ondernemen om uitvoering te geven aan de op hen rustende vertrekverplichting.

Voor zover betrokkene zich beroept op zijn gezinsleven met zijn ouders, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij inmiddels meerderjarig is. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Hiervoor dienen bijkomende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond die de normale affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen overstijgen. Uit het administratief dossier blijken geen dergelijke

bijzondere afhankelijkheidselementen. Betrokkene toont niet aan dat hij zich ten aanzien van zijn ouders in een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie bevindt die verder gaat dan de gebruikelijke familiale banden.
Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zou worden aangenomen, quod non, dient te worden vastgesteld dat de eventuele inmenging gerechtvaardigd en proportioneel is. Aangezien alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten, kan het gezinsleven immers zonder noemenswaardige hinder worden verdergezet buiten België, meer bepaald in het land van herkomst. Het administratief dossier bevat geen objectieve elementen waaruit blijkt dat de ouders van betrokkene of betrokkene zelf zich niet opnieuw in hun land van herkomst zouden kunnen vestigen of dat de uitoefening van hun gezinsleven aldaar onmogelijk zou zijn.
Ten overvloede kan worden opgemerkt dat, indien er al sprake zou zijn van een tijdelijke fysieke scheiding, de gezinsleden hun familiale banden kunnen blijven onderhouden via de hedendaagse communicatiemiddelen, zoals telefonie, videocommunicatie en internettoepassingen. De mogelijkheid om regelmatig contact te onderhouden vormt een bijkomend element bij de beoordeling van de proportionaliteit van een eventuele inmenging in het gezinsleven.
Gelet op al het voorgaande wordt niet aangetoond dat de uitvoering van de vertrekverplichting een disproportionele aantasting zou uitmaken van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven. De gezinsleden bevinden zich in een vergelijkbare verblijfsrechtelijke situatie, kunnen gezamenlijk terugkeren naar hun land van herkomst en er hun gezinsleven verderzetten. Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die tot een andere beoordeling zouden nopen.
Gelet op het voorgaande blijkt niet dat een eventuele verwijdering van betrokkene zou leiden tot een disproportionele schending van artikel 8 EVRM. Het gezinsleven kan immers buiten België worden verdergezet en er zijn geen objectieve elementen voorhanden die erop wijzen dat de gezinsleden niet gezamenlijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.
Betrokkene verklaart in het hoorrecht d.d. 27.08.2026 geen minderjarige kinderen in België te hebben.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23.06.2022, 27.08.2025 en 23.03.2026 die hem betekend werden op respectievelijk 23.11.2022, 02.09.2025 en 25.03.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Betrokkene diende op 27.05.2024, samen met zijn ouders en minderjarige zus, een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen nam op 24.01.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23.02.2025 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 08.08.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene samen met zijn ouders en minderjarige zus op 22.09.2025 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd evenwel onontvankelijk verklaard op 23.03.2026. Geen van beide aanvragen hebben geleid tot de afgifte van een verblijfstitel.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene geeft in het hoorrecht d.d. 27.08.2026 geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart dat zijn ouders hem in maart 2022 – toen hij nog minderjarig was – naar België brachten, dat hij heden ten dage afhankelijk is van zijn ouders en gaat waar zij gaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig

zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Elementen voor een terugkeervrees naar Suriname werden reeds beoordeeld in het verzoek om internationale bescherming van 27.05.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RvV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
[…]"

Op dezelfde dag wordt eveneens besloten tot een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van twee jaar. Dit betreft de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"INREISVERBOD
Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ […] op 27.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de heer
Naam: [S.]
voornaam: [A.A.]
geboortedatum: […]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Suriname

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.08.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23.06.2022, 27.08.2025 en 23.03.2026 die hem betekend werden op respectievelijk 23.11.2022, 02.09.2025 en 25.03.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
In het dossier van betrokkene bevindt zich een aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 23.05.2022 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend in naam van de vader van betrokkene. Deze aanvraag werd op 23.06.2022 ongegrond verklaard, nadat uit een grondig onderzoek door de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken was gebleken dat de vader niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De weigeringsbeslissing werd afgeleverd met een bevel (één bevel voor de vader van betrokkene en één bevel voor de moeder van betrokkene, betrokkene zelf en zijn minderjarige zus) om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, betekend op 23.11.2022. Op 23.12.2022 werd vervolgens een beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing. Dit beroep werd op 15.03.2023 door de RvV verworpen.
Aangezien betrokkene ten tijde van deze aanvraag minderjarig was, kon zijn situatie worden gekoppeld aan die van zijn vader. Betrokkene is inmiddels echter meerderjarig, zodat hij zich niet langer kan beroepen op de medische situatie van zijn vader om een eigen verblijfsrechtelijke aanspraak te staven.

Bovendien bevat het administratief dossier geen elementen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de vader sinds de beslissing van 23.06.2022 dermate is gewijzigd dat hieruit alsnog een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zou voortvloeien. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een persoonlijk en actueel belang heeft om zich op de medische situatie van zijn vader te beroepen in het kader van zijn eigen verblijfsrechtelijke situatie.
Betrokkene diende op 27.05.2024, samen met zijn ouders en minderjarige zus, een verzoek om internationale bescherming in.
Op het ogenblik van deze aanvraag was betrokkene reeds meerderjarig. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen nam op 24.01.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23.02.2025 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 08.08.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 27.08.2025 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven van 02.09.2025.
Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene samen met zijn ouders en minderjarige zus op 22.09.2025 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd evenwel onontvankelijk verklaard op 23.03.2026 waarbij aan betrokkene en diens ouders een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen afgeleverd werd, betekend op 25.03.2026.
Betrokkene geeft in het hoorrecht d.d. 27.08.2026 geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart dat zijn ouders hem in maart 2022 – toen hij nog minderjarig was – naar België brachten, dat hij heden ten dage afhankelijk is van zijn ouders en gaat waar zij gaan. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon die in staat geacht zou moeten worden om voor zichzelf in te staan. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.
Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.
Wat het aangevoerde gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk benadrukt dat het EVRM als zodanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen, er te verblijven of er een bepaald verblijfsstatuut te verkrijgen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko t. Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj t. Zwitserland, § 27). Staten behouden dan ook het recht om de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te reguleren.
Uit het administratief dossier blijkt, nogmaals, dat niet alleen betrokkene, maar ook zijn ouders onregelmatig op het grondgebied verblijven en niet beschikken over enig verblijfsrecht in België. Op het gehele gezin rust bijgevolg de verplichting om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat de gezinsleden onderworpen zouden zijn aan uiteenlopende verblijfsrechtelijke statuten die een gezamenlijke terugkeer onmogelijk maken. Integendeel, nu alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten, kunnen zij hun vertrek gezamenlijk organiseren en samen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij kunnen zich daartoe aanmelden bij de bevoegde instanties teneinde hun terugkeer te regelen, dan wel op eigen initiatief de nodige stappen ondernemen om uitvoering te geven aan de op hen rustende vertrekverplichting.
Voor zover betrokkene zich beroept op zijn gezinsleven met zijn ouders, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij inmiddels meerderjarig is. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Hiervoor dienen bijkomende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond die de normale affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen overstijgen. Uit het administratief dossier blijken geen dergelijke bijzondere afhankelijkheidselementen. Betrokkene toont niet aan dat hij zich ten aanzien van zijn ouders in een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie bevindt die verder gaat dan de gebruikelijke familiale banden.
Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zou worden aangenomen, quod non, dient te worden vastgesteld dat de eventuele inmenging gerechtvaardigd en proportioneel is. Aangezien alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten, kan het gezinsleven immers zonder noemenswaardige hinder worden verdergezet buiten België, meer bepaald in het land van herkomst. Het administratief dossier bevat geen objectieve elementen waaruit blijkt dat de ouders van betrokkene of betrokkene zelf zich niet opnieuw in hun land van herkomst zouden kunnen vestigen of dat de uitoefening van hun gezinsleven aldaar onmogelijk zou zijn.
Ten overvloede kan worden opgemerkt dat, indien er al sprake zou zijn van een tijdelijke fysieke scheiding, de gezinsleden hun familiale banden kunnen blijven onderhouden via de hedendaagse

communicatiemiddelen, zoals telefonie, videocommunicatie en internettoepassingen. De mogelijkheid om regelmatig contact te onderhouden vormt een bijkomend element bij de beoordeling van de proportionaliteit van een eventuele inmenging in het gezinsleven.
Gelet op al het voorgaande wordt niet aangetoond dat de uitvoering van de vertrekverplichting een disproportionele aantasting zou uitmaken van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven. De gezinsleden bevinden zich in een vergelijkbare verblijfsrechtelijke situatie, kunnen gezamenlijk terugkeren naar hun land van herkomst en er hun gezinsleven verderzetten. Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die tot een andere beoordeling zouden nopen.
Gelet op het voorgaande blijkt niet dat een eventuele verwijdering van betrokkene zou leiden tot een disproportionele schending van artikel 8 EVRM. Het gezinsleven kan immers buiten België worden verdergezet en er zijn geen objectieve elementen voorhanden die erop wijzen dat de gezinsleden niet gezamenlijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.
Betrokkene verklaart in het hoorrecht d.d. 27.08.2026 geen minderjarige kinderen in België te hebben.
Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.8 Op 28 augustus 2026 wordt verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum 127*bis* te Steenokkerzeel alwaar zij op heden verblijft.

1.9 Op 31 augustus 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring en schorsing waarmee de urgente procedure voor de Raad wordt aangevat.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

2.2. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat er tevens ten aanzien van haar besloten werd tot een inreisverbod waarvoor zij afzonderlijk een verzoekschrift neerlegde. Zij vordert in haar verzoekschrift met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat ook dit inreisverbod mee beoordeeld zou worden. Er is sprake van verknochtheid tussen beide beslissingen. Gelet op artikel 2.28, §3, van de RvV-wet, is de Raad van oordeel dat er ingegaan kan worden op dit verzoek voor de goede rechtsbedeling en wordt het beroep tegen beide beslissingen gezamenlijk behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

<u>3.1 Voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betreft</u>

3.1.1 In een eerste middel voert verzoekende partij hiertegen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 13 EVRM *juncto* artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 13 EVRM juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

1. De artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte afdoende moeten worden gemotiveerd. De motivering is slechts afdoende wanneer zij duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.
De materiële motiveringsplicht vereist bovendien dat de motieven van de beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, en dat die motieven de beslissing kunnen dragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarbij de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411), hetgeen inhoudt dat zij zich moet

steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

2. Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing weliswaar dat de 9bis-aanvraag op 23.03.2026 onontvankelijk werd verklaard, doch zij verzwijgt volledig dat tegen die beslissing en tegen de daarmee gepaard gaande bevelen op 22.04.2026 tijdig een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld bij Uw Raad, ingeschreven onder het rolnummer RvV 364 758, dat heden nog hangende is (STUKKEN 3-4). Verwerende partij heeft derhalve geen rekening gehouden met alle relevante gegevens van het administratief dossier, minstens blijkt uit de motivering op geen enkele wijze dat zij dit gegeven in haar beoordeling heeft betrokken. De gedwongen verwijdering van verzoeker vóór de uitspraak van Uw Raad zou dat hangende beroep bovendien zijn nuttig effect ontnemen, in strijd met artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.

3. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat verzoeker "niet bewijst ten laste te zijn van zijn ouders", dat "de loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft" geen afhankelijkheidsverband bewijst en dat uit het administratief dossier "geen bijzondere afhankelijkheidselementen" blijken.
Deze motivering is strijdig met de stukken van het eigen administratief dossier van verwerende partij. In de vragenlijst die verzoeker op 12.07.2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, verklaarde hij immers uitdrukkelijk: "Ze heeft mij niet veel verteld omdat ik tot de dag van vandaag heel afhankelijk ben van mijn ouders. Ik ben nog nooit zelfstandig geweest." (STUK 5). Ook in het hoorrecht dd. 27.08.2026 verklaarde verzoeker, blijkens de bestreden beslissing zelf, dat hij afhankelijk is van zijn ouders en gaat waar zij gaan.
Verwerende partij verwerpt de afhankelijkheid aldus als "niet bewezen", zonder de verklaringen te betrekken die zich in haar eigen dossier bevinden en die deze afhankelijkheid precies staven. Een element in het voordeel van verzoeker werd volledig genegeerd. Dit maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel: de beslissing steunt niet op alle gegevens van het dossier en de aangehaalde motieven zijn feitelijk onjuist, minstens onvolledig.

4. In dezelfde zin gaat de bestreden beslissing bij haar beoordeling van het gezins- en privéleven volledig voorbij aan drie andere elementen in het voordeel van verzoeker die uit het administratief dossier blijken. Ten eerste de familiale band met mevr. [L.L.L.] (RR […]), de tante van verzoekers moeder, die het gezin reeds jarenlang in Suriname ondersteunde, met wie het gezin te Tienen onder één dak woont en in wier functie op 23.02.2024 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd ingediend (STUKKEN 7-8): deze band wordt nergens vermeld, laat staan afgewogen. Ten tweede het overlijden van verzoekers jongere broertje [A.] op 13.06.2020, dat aan de basis lag van het vertrek van het gezin en dat de bijzondere hechtheid en kwetsbaarheid van dit gezin verklaart (STUKKEN 6-7): ook dit element blijft volledig onvermeld in de afweging. Ten derde de studies van verzoeker en de tewerkstelling van zijn ouders: verzoeker behaalde in België zijn diploma secundair onderwijs en was als student Bachelor in de informatica ingeschreven aan de KU Leuven (STUK 11), terwijl zijn vader voltijds tewerkgesteld was (STUK 12); dat beide moesten worden onderbroken, is uitsluitend het gevolg van het verlies van het verblijfsdocument na de beslissingen van verwerende partij zelf. Al deze stukken werden neergelegd in het kader van de 9bis-aanvraag en bevinden zich derhalve in het administratief dossier, doch de bestreden beslissing rept er met geen woord over, noch bij de beoordeling van het privé- en gezinsleven, noch bij die van het risico op onderduiken.
Het administratief dossier bevestigt deze bijzondere gezinsdynamiek overigens uitdrukkelijk. In het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde de moeder van verzoeker over hem: "mijn oudste is een stil kind, angstig, hij praat niet veel, alleen zijn, dat is niet wat ik me kon voorstellen voor een kind, maar het is gebleven zo" en "we zijn als gezin steeds bij elkaar gebleven" (STUK 7, p. 10). Het CGVS zelf stelde in zijn beslissing vast dat de ouders "beschermend" zijn ten aanzien van verzoeker (STUK 10). Ook deze elementen werden door verwerende partij op geen enkele wijze in haar beoordeling betrokken.
Een beslissing die de relevante gunstige elementen uit het dossier stelselmatig onvermeld laat en enkel de ongunstige elementen weerhoudt, is niet afdoende en niet draagkrachtig gemotiveerd.

5. De motivering is bovendien innerlijk tegenstrijdig. De bestreden beslissing bouwt haar volledige afweging onder artikel 8 EVRM op de premisse dat "het hele gezin België zal moeten verlaten", dat de gezinsleden "hun vertrek gezamenlijk [kunnen] organiseren en samen terugkeren naar hun land van herkomst" en dat een verwijdering bijgevolg geen scheiding van het gezin meebrengt. Tegelijk beslist zij om verzoeker alléén vast te houden en op de eerstvolgende vlucht te plaatsen, terwijl zijn ouders en minderjarige zus in België verblijven, hun eigen bevelen bij Uw Raad worden betwist (RvV 364 758) en zij, gelet op de minderjarige dochter, overeenkomstig artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet niet in een gesloten centrum kunnen worden vastgehouden. De beslissing veroorzaakt aldus zelf de gezinsscheiding die zij in haar motivering uitsluit. Een motivering die steunt op een gezamenlijke terugkeer kan de gedwongen verwijdering van één gezinslid alleen niet dragen; een innerlijk tegenstrijdige motivering staat gelijk met het ontbreken van een motivering.
Verzoeker merkt daarbij op dat hij het enige gezinslid is dat, als meerderjarige zonder eigen kinderen, buiten de bescherming van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet valt. Zo de verwijdering van verzoeker alleen ertoe zou strekken de overige gezinsleden tot een "vrijwillig" vertrek te bewegen, zou dit geen legitiem doel

uitmaken in de zin van artikel 8, §2 EVRM en onverenigbaar zijn met de voorrang die artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG aan het vrijwillig vertrek toekent en met de verplichting om bij de tenuitvoerlegging van een terugkeerbesluit het gezinsleven in acht te nemen (artikel 5 van dezelfde richtlijn; artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet).

6. Ten slotte wordt het risico op onderduiken op kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Verzoeker verblijft sinds zijn aankomst op hetzelfde, aan verwerende partij gekende adres, samen met zijn kerngezin, heeft aan alle procedures zijn medewerking verleend, ontving de dienst ICAM in 2023 in de gezinswoning en was als student aan de KU Leuven maatschappelijk verankerd (STUK 11) – het tegendeel van iemand die zich aan de autoriteiten wil onttrekken. De loutere vaststelling dat eerdere bevelen niet werden uitgevoerd – bevelen waartegen telkens tijdig rechtsmiddelen werden aangewend – volstaat niet om een actueel en concreet risico op onderduiken aan te tonen. Elk geval moet individueel worden beoordeeld; generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van het risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting tot individuele beoordeling (HvJ 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, pt. 44; Terugkeerhandboek, Aanbeveling (EU) 2017/2338 van 16 november 2017).
Wat de medewerkingsplicht betreft, steunt de bestreden beslissing op één enkele uitnodiging voor een ICAM-gesprek van 25.09.2025, waarop verzoeker niet zou zijn ingegaan. Verzoeker betwist formeel deze uitnodiging ooit te hebben ontvangen; het enige contact met ICAM was het huisbezoek van 06.01.2023, waaraan het gezin zijn volledige medewerking verleende. Het staat aan verwerende partij, die zich op dit feit beroept, om de kennisgeving ervan aan verzoeker aan de hand van het administratief dossier aan te tonen; bij gebreke daarvan steunt het motief op een niet bewezen feit. Hoe dan ook dateert de beweerde uitnodiging van vóór de 9bis-beslissing van 23.03.2026; na die beslissing werd aan verzoeker geen enkel begeleidingstraject bij vrijwillige terugkeer aangeboden, doch werd onmiddellijk tot aanhouding en vasthouding overgegaan.

Het middel is gegrond.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM; van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM; van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1. Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Een inmenging in dit recht is slechts toegelaten voor zover zij bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen een concrete en actuele belangenafweging veronderstelt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

2. De bestreden beslissing stelt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet onder

artikel 8 EVRM valt behoudens bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze redenering gaat voorbij aan de vaste rechtspraak van het EHRM inzake jongvolwassenen: voor jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, vormt de relatie met hun ouders en andere naaste familieleden wel degelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, zonder dat bijkomende afhankelijkheidselementen vereist zijn (EHRM (GK) 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, nr. 1638/03, §62).
Verzoeker bevindt zich precies in die situatie: hij werd als minderjarige van 17 jaar door zijn ouders naar België gebracht, heeft sindsdien steeds inwonend bij zijn ouders en minderjarige zus geleefd, heeft nooit zelfstandig gewoond en heeft nooit een eigen gezin gesticht. De feitelijke afhankelijkheid blijkt bovendien uit zijn eigen verklaringen in het administratief dossier
(STUK 5, zie het eerste middel). Door in weerwil hiervan bijkomende afhankelijkheidselementen te eisen, schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, minstens is haar motivering niet draagkrachtig.

3. De belangenafweging steunt bovendien op een hypothese: de beslissing stelt dat "het hele gezin België zal moeten verlaten" en dat het gezinsleven in Suriname kan worden verdergezet. De ouders en de minderjarige zus van verzoeker verblijven evenwel in België en de jegens hen genomen verwijderingsbeslissingen maken het voorwerp uit van het hangende beroep RvV 364 758. De gedwongen verwijdering van verzoeker alléén, vooraleer over dit beroep uitspraak is gedaan, leidt tot een effectieve scheiding van het kerngezin – met inbegrip van zijn elfjarige zus – waarvan de duur onbepaald is, en tot een scheiding van de tante die het gezin ondersteunt. Verzoeker, die Suriname als minderjarige verliet, zou er bovendien alleen en zonder enige opvang, woning of bestaansmiddelen aankomen; de bestreden beslissing

onderzoekt dit niet. De inmenging treft aldus precies de gezinseenheid die verwerende partij zelf als uitgangspunt van haar afweging neemt: wie stelt dat het gezin samen kan terugkeren, kan niet zonder schending van artikel 8 EVRM beginnen met de gedwongen verwijdering van het enige gezinslid dat niet door artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet wordt beschermd. Zij breekt ten slotte het in België opgebouwde privéleven van verzoeker af, in het bijzonder zijn universitaire studies aan de KU Leuven (STUK 11), waarover zij zelfs geen overweging bevat.
Van een concrete en actuele afweging van de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden tegenover het door verwerende partij nagestreefde doel is geen sprake. Ook het hoger belang van het minderjarige kind (artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) werd niet daadwerkelijk in de beoordeling betrokken.

Het middel is gegrond.

In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van verdediging (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet); en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt besproken:

Derde middel: schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van verdediging (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet); en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, M.M., C-277/11, pt. 87), ook wanneer de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, pt. 38; HvJ 10 september 2013, G. e.a., C-383/13 PPU, pt. 32). Het Hof van Justitie heeft dit recht uitdrukkelijk toepasselijk verklaard op het nemen van een terugkeerbesluit: de betrokkene moet vóór de vaststelling ervan zijn standpunt kenbaar kunnen maken over de wettigheid van zijn verblijf en over de elementen bedoeld in artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG, zijnde het gezinsleven, het belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, en de overheid moet daarmee naar behoren rekening houden (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 11 december 2014, Mukarubega, C-166/13). Het hoorrecht impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken (Sopropé, pt. 49-50).

2. In casu werd verzoeker om 9 uur 's ochtends in de gezinswoning aangehouden, zonder dat hij inzage kreeg in het document op grond waarvan dit gebeurde, en de hele dag vastgehouden. Diezelfde avond, om 20.15 uur, werd hij op het politiekantoor summier gehoord aan de hand van een standaardformulier, zonder bijstand van zijn raadsman en zonder enige mogelijkheid om stukken aan te brengen, waarna hem onmiddellijk de bestreden beslissingen werden betekend. De bestreden beslissing zelf illustreert het gebrek: zij stelt dat verzoeker "geen reden" opgaf waarom hij niet zou kunnen terugkeren, doch noteert tegelijk dat hij verklaarde afhankelijk te zijn van zijn ouders en te gaan waar zij gaan – een verklaring die zij vervolgens als "niet bewezen" terzijde schuift, precies omdat verzoeker geen stukken kon voorleggen.
Was verzoeker naar behoren gehoord, met de mogelijkheid zijn raadsman te raadplegen en stukken aan te brengen, dan had hij het hangende beroep RvV 364 758, zijn inschrijving aan de KU Leuven, zijn eigen verklaring van afhankelijkheid in de vragenlijst van 12.07.2024, de samenwoning met zijn tante en het ontbreken van enige opvang in Suriname kunnen aanvoeren. Een schending van het hoorrecht leidt tot de nietigverklaring van het besluit wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (G. e.a., pt. 38 e.v.). Dat is hier het geval: het gaat om precies die elementen die verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG in aanmerking diende te nemen, en die minstens tot het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, tot het achterwege laten van de terugleiding of tot een andere beoordeling van het gezinsleven hadden kunnen leiden. Uw Raad vernietigde om die reden reeds terugkeerbesluiten waarbij de betrokkene niet vooraf naar behoren was gehoord over gezins- en gezondheidselementen die hij had kunnen aanvoeren (RvV 20 december 2022, nr. 282 199; RvV 3 april 2020, nr. 234 853).

Het middel is gegrond."

3.1.2 Artikel 2.18 van de RvV-wet bepaalt dat :

"Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar de schending aanvoert van artikel 13 EVRM *juncto* artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie *juncto* de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2008/115/EG maar dat zij er zich van onthoudt uitéén te zetten in hoeverre er hierbij sprake is van een schending van deze bepalingen. Bij gebrek aan concrete toelichting van de wijze waarop deze wetsbepalingen zijn overtreden, dient de Raad vast te stellen dat minstens dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

3.1.3 Voor wat de bepalingen uit de Europese richtlijnen betreft, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is. Het opwerpen van minstens artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG faalt hoe dan ook in ieder geval naar recht.

3.1.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.1.5 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.1.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.1.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.1.9 De eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekende partij beschikt weliswaar over een geldig Surinaams paspoort (geldig tot 24 oktober 2035), doch dit is niet voorzien van een geldig visum of document dat bewijst dat zij tot een verblijfsrecht toegelaten werd. De bestreden beslissing geeft een overzicht van de verblijfshistoriek van verzoekende partij waarbij zij, samen met haar gezinsleden, een hele reeks aan verblijfsaanvragen doorlopen heeft die echter geenszins leidden tot het verkrijgen van een verblijfsrecht. De vaststellingen zoals vervat in de bestreden beslissing blijken genoeglijk uit de stukken zoals in het administratief dossier. Verzoekende partij ontkent eigenlijk ook niet dat zij inderdaad niet beschikt over de documenten zoals vastgesteld in de bestreden beslissing.

3.1.10 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoekende partij beroept zich in dit kader onder meer op het artikel 8 van het EVRM (zie verder).

3.1.11 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[…]
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekende partij heeft immers herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend dat echter aanleiding gaf tot een negatieve beslissing en alleszins niet leidde tot de afgifte van een verblijfsrecht.

3.1.12 Verzoekende partij betwist dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken en wijst erop dat zij reeds lang op hetzelfde adres verblijft en dat zij maatschappelijk verankerd is waarvoor zij onder meer verwijst naar haar inschrijving als student.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;".

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *"[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken […] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".*

Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18).

Verwerende partij heeft, wat verzoekende partij betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat verzoekende partij onder meer duidelijk heeft gemaakt dat zij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en zij verzoeken om internationale bescherming of verblijfsaanvragen, heeft ingediend die enkel leidden tot een negatieve beslissing en niet tot de afgifte van een verblijfstitel leidden en het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing tot verwijdering uit het land.

Verwerende partij heeft dus zowel het gehanteerde objectieve criterium vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoekende partij op basis van dit criterium een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoekende partij betwist op zich niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend kunnen zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Zij betwist noch weerlegt de voormelde motieven.

Met haar uiteenzetting weerlegt verzoekende partij het vastgestelde risico op onderduiken niet. Hij toont niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of verwerende partij hierbij heeft gehandeld met miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat er voldoende redenen zijn voor verwerende partij om hier toe te besluiten, dat hierover degelijk gemotiveerd werd en dat verzoekende partij geen elementen voorbrengt waaruit besloten zou moeten worden dat deze gevolgtrekking foutief zou zijn of met overschrijding van de bevoegdheden waarover het bestuur beschikt.

3.1.13 Volgens verzoekende partij zou deze bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schenden. De motivering van de bestreden beslissing zou op dit vlak tegenstrijdig zijn vermits er sprake zou zijn van een afhankelijkheid tussen de gezinsleden en verwerende partij dit eenvoudigweg zou betwisten. Zij wijst op de familiale band met haar tante die het hele gezin zou ondersteunen en waar zij bij zouden verblijven. Verzoekende partij wijst nog op haar studies en het feit dat zowel zij als haar beroepsmatig actieve vader hun activiteiten niet verder kunnen zetten door de bestreden beslissing.

Daarbij merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits verzoekende partij (of haar overige gezinsleden) tot op heden nooit over een geldig verblijfsrecht beschikten. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarnaast uitdrukkelijk blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI t. Frankrijk, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. Verzoekende partij toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit het louter samenwonen met haar ouders kan geen daadwerkelijke afhankelijkheid afgeleid worden. Ook met haar tante toont verzoekende geen bijzondere afhankelijkheid aan. Verzoekende partij beklaagt er zich nog over dat de bestreden beslissingen haar gezin uit elkaar halen en verwijt deze beslissingen tevens verantwoordelijk te zijn voor het beëindigen van het zogenaamd gedogen van haar verblijf in België. Daarbij merkt de Raad op dat het gezin van verzoekende partij zelf een grote verantwoordelijkheid draagt in de totstandkoming van enig probleem op dit vlak. Reeds van bij de aanvang van hun verblijf was duidelijk dat zij niet over de juiste documenten beschikten om tot een verblijf toegelaten te worden in België en trachtten zij zich een toegang tot het grondgebied te verschaffen met een Nederlands visum dat er klaarblijkelijk op gericht was om in realiteit een lang verblijfsrecht te bekomen hier te lande en niet op een kortstondig bezoek aan Nederland. Daarnaast kan verzoekende partij gebruik maken van eventuele andere mogelijkheden om alsnog een verblijfsrecht te bekomen, bijvoorbeeld op basis van haar studies.

3.1.14 Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven en overige elementen wat zij blijkens de bestreden beslissing ook gedaan heeft. Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met deze beoordeling volstaat niet om van de schending van deze bepaling te spreken.

3.1.15 Verzoekende partij beklaagt er zich over onvoldoende gehoord geweest te zijn en wijst hiervoor op de omstandigheden waarbij dit gehoor plaatsgevonden zou hebben.

Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure

genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij stelt in dit verband dat, indien zij bovendien contact had kunnen hebben met haar raadsman, had kunnen wijzen op de hangende procedure in verband met haar geweigerde aanvraag om machtiging tot verblijf, haar inschrijving aan de KU Leuven, haar band met haar tante en het beweerde gebrek aan opvang in Suriname.

De Raad merkt hierbij op dat verzoekende partij verschillende malen gehoord werd en duidelijk geantwoord heeft op de vragen die haar gesteld werden. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij slechts kortstondig werd gehoord, wijst verwerende partij er op dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie. Het Hof van Justitie heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen. Evenmin is er voorzien dat er een raadsman geraadpleegd wordt om een dergelijk formulier in het kader van het hoorrecht in te vullen. Het volstaat dat verzoekende partij op nuttige wijze voor haar belangen kon opkomen. Er blijkt nergens uit dat zij niet op een dergelijke nuttige wijze voor haar rechten kon opkomen.

Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat hij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord.

3.1.16 Het betoog van verzoekende partij bestaat grotendeels uit een feitelijke uiteenzetting waarin zij de vaststellingen van verwerende partij bestrijdt. Dit volstaat echter niet om de schending aan te tonen van de aangevoerde bepalingen.

Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.1.17 Verzoekende partij bekritiseert de besluiten inzake de medewerkingsplicht die verwacht wordt van de partijen. Dit element wordt aangehaald in het deel van de bestreden beslissing dat gericht is op de vasthouding.

Op dit vlak merkt de Raad ten overvloede op dat zij hier geen bevoegdheid in heeft.

3.2 Voor wat het inreisverbod betreft

3.2.1 Verzoekende partij dient een zo goed als identiek verzoekschrift in (houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring) tegen het inreisverbod dat evenzeer op 27 augustus 2026 aan haar ter kennis werd gegeven.

3.2.2 Deze tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*), wordt door verwerende partij genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid, 2° van opnieuw de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt namelijk dat:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. […]
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

3.2.3 Verzoekende partij voert tegen dit inreisverbod aan dat:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 13 EVRM juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

1. De artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte afdoende moeten worden gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).
Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Een inreisverbod mag derhalve niet op automatische of sjabloonmatige wijze worden opgelegd; zowel het opleggen ervan als de bepaling van de duur vereisen een individueel onderzoek en een afdoende motivering.
2. In casu beperkt de motivering van de duur zich tot de overweging dat verzoeker "niet getwijfeld [heeft] om op illegale wijze in België te verblijven" en dat, "gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole", een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Dit is een loutere stijlformule die geen enkel specifiek element van het geval betrekt.
Voor het overige herneemt de bestreden beslissing woordelijk de motivering van de bijlage 13septies van dezelfde datum. Verzoeker miskent niet dat een dergelijke overname op zich geen motiveringsgebrek oplevert, doch in casu bevat de beslissing, buiten die overgenomen passages en de aangehaalde stijlformule, geen enkel eigen motief dat de duur van twee jaar draagt: geen overweging inzake openbare orde, fraude, misbruik van procedures of een eerder inreisverbod – de elementen die in de rechtspraak van Uw Raad doorgaans een duur van twee of drie jaar schragen. Het enige weerhouden gegeven is het illegaal verblijf, dat reeds de grondslag vormt voor het opleggen van het inreisverbod zelf (artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°) en dus niet tegelijk de duur ervan kan verantwoorden zonder de wettelijk vereiste individuele afweging inhoudsloos te maken. Uw Raad oordeelde eerder dat een motivering van de duur die zich beperkt tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek en het belang van de immigratiecontrole niet volstaat (RvV 3 mei 2016, nr. 167 113). Het inreisverbod werd aldus op quasi-automatische wijze opgelegd, terwijl het bepalen van de duur een discretionaire bevoegdheid uitmaakt die een des te omstandiger en afdoende motivering vereist.
Nergens blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zich nochtans in het administratief dossier bevinden: het hangende beroep RvV 364 758 tegen de 9bis-beslissing en de bevelen van maart 2026 (STUKKEN 3-4); de hoedanigheid van verzoeker als jongvolwassene die als minderjarige

door zijn ouders naar België werd gebracht en steeds deel is blijven uitmaken van het kerngezin, zoals gestaafd door zijn eigen verklaring in de vragenlijst dd. 12.07.2024 – "ik [ben] tot de dag van vandaag heel afhankelijk van mijn ouders. Ik ben nog nooit zelfstandig geweest" – (STUK 5); zijn universitaire studies aan de KU Leuven (STUK 11); de familiale band met en de ondersteuning door mevr. [L.], met wie het gezin onder één dak woont (STUKKEN 7-8); en het overlijden van zijn jongere broertje in 2020 (STUKKEN 6-7). Geen van deze gunstige elementen wordt vermeld, laat staan afgewogen bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan.
De bestreden beslissing is aldus niet afdoende en niet draagkrachtig gemotiveerd en kwam tot stand met miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
3. Het inreisverbod gaat bovendien gepaard met de verwijderingsbeslissing van 27.08.2026, zoals de bestreden beslissing zelf vermeldt. De onwettigheden die deze verwijderingsbeslissing aantasten en die het voorwerp uitmaken van het parallelle verzoekschrift, tasten bijgevolg ook het daarmee gepaard gaande inreisverbod aan: de vernietiging van de verwijderingsbeslissing ontneemt het inreisverbod zijn juridische grondslag (in die zin RvV 11 september 2023, nr. 294 004, dat het inreisverbod als een accessoire maatregel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten kwalificeert). Ook een gedwongen uitvoering vóór de uitspraak over de hangende beroepen zou deze hun nuttig effect ontnemen, in strijd met artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.
Het middel is gegrond.

Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1. Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Een inreisverbod van twee jaar voor het volledige Schengengrondgebied maakt een verregaande inmenging uit in dit recht, die slechts toelaatbaar is na een concrete en actuele belangenafweging.
2. Voor jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, vormt de relatie met hun ouders en andere naaste familieleden gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, zonder dat bijkomende afhankelijkheidselementen vereist zijn (EHRM (GK) 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, nr. 1638/03, §62). Verzoeker bevindt zich precies in die situatie. Door hem gedurende twee jaar de toegang tot het Schengengrondgebied te ontzeggen, terwijl zijn ouders, zijn elfjarige zus en zijn tante in België verblijven en hun verwijderingsbeslissingen het voorwerp uitmaken van het hangende beroep RvV 364 758, en terwijl hij hier zijn universitaire studies heeft aangevat en in Suriname over geen enkele opvang beschikt, wordt zowel zijn gezins- als zijn privéleven op onevenredige wijze aangetast.
De bestreden beslissing herneemt de hypothetische redenering dat "het hele gezin België zal moeten verlaten" en dat het gezinsleven in Suriname kan worden verdergezet, zonder de actuele toestand – het hangende beroep, de studies, de samenwoning met de tante, het ontbreken van enige opvang in Suriname – in de afweging te betrekken. Van een concrete en actuele fair balance is geen sprake. De tegenstrijdigheid is bovendien manifest: een beslissing die ervan uitgaat dat het gezin samen kan terugkeren, verhindert door een inreisverbod van twee jaar dat verzoeker – het enige gezinslid dat, als meerderjarige zonder kinderen, buiten de bescherming van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet valt – zich bij zijn gezin zou kunnen voegen indien dit, ingevolge het hangende beroep RvV 364 758 of een latere aanvraag, in België mag blijven. Het inreisverbod bestendigt aldus voor twee jaar precies de gezinsscheiding die de motivering uitsluit.
Het middel is gegrond.

Derde middel: schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van verdediging (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto Richtlijn 2008/115/EG); en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, M.M., C-277/11, pt. 87). Dit recht moet worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, pt. 38; HvJ 10 september 2013, G. e.a., C-383/13 PPU, pt. 32). Het heeft tot doel de bevoegde overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen, zodat de betrokkene een vergissing kan corrigeren of individuele omstandigheden kan aanvoeren die ervoor pleiten dat het besluit niet of in een bepaalde zin wordt genomen (Sopropé, pt. 49), en impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken (Sopropé, pt. 50). Een inreisverbod van twee jaar is onmiskenbaar een bezwarend besluit dat binnen de werkingssfeer van het Unierecht (Richtlijn 2008/115/EG) valt.
2. In casu werd verzoeker op 27.08.2026 aangehouden en diezelfde avond, om 20.15 uur, op het politiekantoor summier gehoord middels een standaardformulier, waarna hem onmiddellijk de beslissingen werden betekend. Hij beschikte op dat ogenblik niet over de bijstand van zijn raadsman en had geen enkele mogelijkheid om de dienstige stukken aan te brengen of zich op de relevante elementen te beroepen: het

hangende beroep RvV 364 758, zijn inschrijving aan de KU Leuven, de gezinssituatie en de samenwoning met zijn tante. Van een daadwerkelijke mogelijkheid om zijn standpunt over het opleggen en de duur van een inreisverbod kenbaar te maken, is geen sprake geweest.
Een schending van het hoorrecht leidt tot de nietigverklaring van het besluit wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, G. e.a., C-383/13 PPU, pt. 38 e.v.). Dat is hier het geval: de elementen die verzoeker had kunnen aanvoeren – en die zich bovendien reeds in het administratief dossier bevonden – zijn precies de specifieke omstandigheden waarmee artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verplicht rekening te houden bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. Minstens hadden zij tot een kortere duur of tot het achterwege laten van het inreisverbod kunnen leiden. Uw Raad vernietigde om die reden reeds terugkeerbesluiten waarbij de betrokkene niet vooraf naar behoren was gehoord over elementen die hij had kunnen aanvoeren (RvV 20 december 2022, nr. 282 199; RvV 3 april 2020, nr. 234 853).
Het middel is gegrond."

3.2.4 Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen.

3.2.5 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "*kan*" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "*de mogelijkheid*" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.6 Zowel voor het in deze procedure bestreden inreisverbod als voor het in een afzonderlijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is telkens een concrete en pertinente motivering voorzien. Het loutere gegeven dat overwegingen die in het bestreden inreisverbod zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of nog dat zoals verzoekende partij betoogt de motivering van het inreisverbod grotendeels is overgenomen uit dit bevel om het grondgebied te verlaten, doet hier ook niet anders over denken. Dit maakt niet per definitie dat het inreisverbod, of de duur hiervan, niet afdoende is gemotiveerd. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken en dat de motieven haar toelaten om de voor haar ter beschikking staande rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

3.2.7 Het bestreden inreisverbod bevat wel degelijk een afzonderlijke motivering waarom werd geopteerd voor een duurtijd van twee jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken.

Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens,

bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het redelijkheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.2.8 Voor het overige verwijst en herneemt de Raad de eerdere beoordeling van de elementen die eveneens aangevoerd werden ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering welke eveneens aangevoerd worden ten aanzien van het inreisverbod.

3.2.9 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de vasthouding van verzoekende partij niet tot zijn bevoegdheid behoort en dat eventuele opmerkingen in dit kader dan ook niet beoordeeld kunnen worden staande onderhavige procedure.

3.2.10 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	A. DE WILDE